

Owen Laukkanen

De rekenmeester

Karakter Uitgevers B.V.

1

Ze kwamen rond halftwee de bank binnen, een man en een vrouw. Ze droegen een bivakmuts en hadden allebei een wapen bij zich. De middagdrukte was bijna voorbij; de vrouw achter het loket was met een klant bezig en had ze niet zien binnenkomen. Toen ze de man zijn geld gaf en opkeek, stonden ze er ineens.

Ze waren met zijn tweeën. De man was ruim een meter tachtig lang, de vrouw een kop kleiner. Ze zwaaide dreigend met een shotgun met afgezaagde loop, de man had een groot geweer bij zich. Een bankoverval. Net een film.

Ze waren binnengekomen voordat Larry, de stevig gebouwde bewaker, kon ingrijpen. Toen de man zijn geweer naar het plafond richtte en een salvo afvuurde, stoven de klanten gillend alle kanten op. Larry stond bij de deur, dook ineen en bracht een hand naar zijn portofoon. De vrouw richtte de shotgun op hem. 'Liggen.' Haar stem klonk kil. 'Niet de held gaan uithangen.'

De man met het grote geweer had een sporttas bij zich, die hij naar zijn partner gooide. Ze hield Larry onder schot en wachtte tot hij sullig door zijn knieën was gegaan en languit op de grond lag. 'Iedereen op de grond,' zei de man. 'Haal je maar geen geintjes in je hoofd, want dat lukt toch niet.'

De klanten deden wat hun bevolen was en gingen in hun kostuums en hoge hakjes en panty's liggen, achter balies en in deuropeningen. Een van de loketbedienden keek steeds opzij naar haar collega, Cindy. Cindy trilde en hield de man en zijn grote geweer angstvallig in de gaten, haar hand op de knop van het stille alarm.

De man zag haar kijken en liep op haar af. 'Liggen, zei ik.' Cindy begon nog heftiger te trillen; de tranen sprongen in haar ogen. Toen de man de kolf van zijn geweer keihard in haar gezicht beukte, zakte ze kreunend in elkaar. Ze viel achter de balie op de grond, haar neus begon te bloeden, en ze haalde gejaagd adem, in paniek geraakt. Haar

blik gleed naar de loketbediende naast haar, maar ze bleef doodstil liggen.

De vrouw met de shotgun liep langs de loketten, haalde de geldladen leeg en stopte het geld in de tas. Toen de man met het geweer zich omdraaide, probeerde de loketbediende weg te duiken. 'Stop,' zei de man. Ze aarzelde en bleef half knielend staan. De man liep naar haar toe. 'Opstaan.'

Ze deed wat hij had gezegd. 'Doet u me alstublieft niets.'

De man nam haar onderzoekend op terwijl zijn partner de lange rij loketten afging. Het leek of hij glimlachte, maar er lag totaal geen warmte in zijn ogen.

'Ik kan je zo neerknallen,' zei hij. Hij richtte het wapen op haar borst, en ze keek wezenloos toe, voelde dat haar knieën knikten en zocht steun aan de balie. 'Ik kan de trekker heel gemakkelijk overhalen. Dat zou ik zomaar kunnen doen, hè?'

Ze knikte.

Hij bleef haar aankijken. Zijn partner was bij Cindy's loket aangekomen. De man wees met zijn geweer naar de geldla. 'Openmaken.'

Ze deed wat haar bevolen was.

De vrouw met de shotgun zette de tas op de balie, en de loketbediende haalde een stapeltje bankbiljetten van twintig dollar uit de geldla. Automatisch begon ze het bedrag te tellen, uit gewoonte. 'Je hoeft het niet te tellen,' zei de man. 'Gewoon in de tas doen.'

Ze schaamde zich. Natuurlijk hoefde ze het niet te tellen. Ze deed het geld in de tas en haalde de laatste bankbiljetten uit de la.

'Goed zo,' zei de man. 'Nu die van jou.' De loketbediende liep naar haar eigen plek en begon de kas leeg te halen. Ondertussen liep de man naar het midden van de hal, zijn geweer op heuphoogte, en hield iedereen in de gaten. In de verte klonken de eerste sirenes.

De vrouw met de shotgun keek naar de loketbediende. 'Opschieten.' Haar stem had niets warmes, niets menselijks. De loketbediende hield haar hoofd zo laag mogelijk tot ze al het geld uit de la in de tas had gestopt. Toen pas durfde ze op te kijken.

'Meer is er niet,' zei ze.

De vrouw keek in de la, ritste de tas dicht en draaide zich naar de man om. 'Wegwezen.' De man pakte de tas terwijl de vrouw naar de uitgang liep.

De loketbediende wachtte tot ook de man naar de deur zou gaan, maar hij bleef staan. Hij keek net zo lang naar de loketbediende tot ze opkeek. Toen richtte hij zijn wapen weer op haar borst en knipoogde naar haar. 'Pang,' zei hij. Hij draaide zich om en liep naar buiten.

De loketbediende keek hem na tot hij uit het zicht verdwenen was.

Toen liet ze zich naast Cindy op de grond zakken, bevend en snikkend, haar opgetrokken knieën stijf tegen zich aan gedrukt. Ze keek pas weer op toen de politie arriveerde.

2

In de verte hoorde Carter Tomlin de sirenes loeien terwijl hij zo rustig mogelijk naar de Camry liep die aan de stoeprand geparkeerd stond. Hij zag dat Tricia het achterportier al opendeed en instapte. Tomlin overbrugde de laatste meters en gooide de tas met geld bij haar op de achterbank, sloeg het portier dicht en ging voorin zitten. Dragan trok op.

'Niet te snel,' zei Tomlin tegen hem. Hij draaide zich om en zag de eerste politieauto's langskomen en voor het bankgebouw stoppen. 'We mogen niet opvallen.'

Tomlin ging onderuit zitten en transpireerde heftig onder zijn kleren. Hij deed zijn bivakmuts af en draaide het raampje open om wat frisse lucht binnen te laten terwijl Dragan in de richting van de snelweg reed.

Ook Tricia deed haar bivakmuts af. 'Jezus, hé,' zei ze. Ze zag er verhit uit. 'Dat ging super.'

Er kwamen nog twee politiewagens met zwaailichten langs. Alle auto's gingen aan de kant en stopten, Dragan ook. Geen enkele agent keek hun richting op.

Toen de politieauto's voorbij waren, reed Dragan verder in de richting van de snelweg. Hij ging de Interstate op en hield zich keurig aan de maximumsnelheid terwijl ze aan de westkant langs Minneapolis reden, heel rustig. Ze waren gewoon drie onopvallende burgers in een middelgrote sedan.

Achterin ritste Tricia de sporttas open. 'Jackpot.' Ze keek Tomlin breed grijnzend aan. 'Minstens dertig mille, baas. En geen verbommetjes ertussen.'

'Dertig mille,' zei Tomlin. Hij zat te trillen op zijn stoel.

Dragan nam de afslag Washington Avenue en reed naar het centrum van Minneapolis. Hij zette de auto in een parkeergarage neer, een

paar straten van het eigenlijke centrum, op de derde verdieping, tussen een zwarte Jaguar en een gestroomlijnde zilverkleurige Civic. Tomlin stapte uit, gevolgd door Tricia, die de tas droeg. 'Wat zwaar,' zei ze. 'Dertig mille. Eitje.'

Tomlin nam de tas van Tricia over, zette hem op de motorkap van de Camry en ritste hem open. Toen hij het geld zag, trok er een huivering door hem heen. Dertig mille, dacht hij. Snel verdiend. Hij pakte een stapeltje biljetten en gaf dat aan Dragan. 'Hier heb je alvast een voorschot,' zei hij. 'Tricia komt wel met de rest als we de boel geteld hebben.'

Dragan liet zijn duim langs de geldstapel gaan. 'Morgen,' zei hij.

Tricia gaf hem een zoen. 'Morgen, schat. Beloofd.'

Dragan keek weer naar het geld. 'Dertig mille,' zei hij. 'Rock-'n-roll.' Hij zoende Tricia, stapte in de Civic, reed achteruit de parkeerplek af en verdween.

Tomlin deed de Jaguar open, gooide de tas op de achterbank, terwijl Tricia de wapens in de kofferbak legde. Vervolgens ging hij achter het stuur zitten, startte de auto en reed samen met Tricia de parkeergarage uit.

Ze gingen de Interstate op en reden naar Lowertown, een wijk tegen het centrum van St. Paul aan. Tomlin parkeerde de auto voor een plomp kantoorgebouw en liet de lucht langzaam uit zijn longen ontsnappen. Hij deed zijn ogen dicht en ademde in. Ademde weer uit. Toen deed hij zijn ogen open, strikte zijn das in het achteruitkijkspiegeltje, streek zijn haar glad. Hij pakte zijn aktetas van de achterbank en keek Tricia aan. 'Klaar?'

Ze grijnsde. 'Ik wacht op jou.'

Ze liepen het gebouw binnen, met de sporttas bij zich, liepen drie trappen op, een saaie gang door, en bleven voor een matglazen deur staan. Tomlin morrelde wat met de sleutel, duwde de deur open en liet Tricia voorgaan.

Tricia wachtte tot hij de deur achter hen op slot had gedaan, slaakte een kreetje en sloeg haar armen om hem heen. 'Het is gelukt,' zei ze, terwijl ze zich tegen hem aan drukte. 'Had ik het verdomme niet gezegd?'

Tomlin liet haar begaan. Hij rook haar shampoo, voelde de warmte van haar lijf. 'Je had het inderdaad gezegd,' zei hij. Hij duwde haar voorzichtig van zich af en liep door naar zijn werkkamer, waar hij de tas open ritste en die boven zijn bureau leegschudde.

Weer slaakte Tricia een kreetje. 'Moet je zien hoeveel geld.'

Bankbiljetten in diverse stapeltjes – van twintig, van tien, het ene wat dikker dan het andere. Met vouwen erin, veelvuldig gebruikt,

niet te traceren. Een smak geld. Tricia omhelsde hem weer. Zoende hem op zijn wang. 'Laten we het gaan tellen.'

Ze telden het geld. Tricia had goed gegokt: tweeëndertigduizend en nog wat. Voor Tomlin en Tricia vijftien elk. De rest kon Dragan morgen als bonus krijgen. Tomlin stopte zijn deel in de onderste bureaula en deed die op slot. Tricia pakte haar geld en verdween.

Tomlin ging achter zijn bureau zitten en zette zijn computer aan. Vijftien mille, dacht hij terwijl de pc opstartte. Niet slecht voor een paar uurtjes werk.

Tricia stak haar hoofd weer om de deur. Ze had haar korte roze haar gefatsoeneerd en zag er weer presentabel uit. Professioneel zelfs. 'Vergeet niet dat je om drie uur een afspraak met meneer Cook hebt.'

Tomlin keek haar fronsend aan. 'Cook.'

'Die hypochonder die niet weet waar hij met zijn geld heen moet, weet je nog?' Ze gaf hem een knipoog. 'En je vrouw heeft gebeld. Of je Madeleine van dansles wilt ophalen.'

Tomlin haalde diep adem, ademde langzaam uit. Hij was nu weer een gewone jongen; het geld en de wapens konden wachten. 'Cook,' zei hij. 'Dansles. Komt voor elkaar.'

3

Twee uur nadat Carter Tomlin en zijn handlanger het gebouw van de First Minnesota Bank op Stevens Square hadden verlaten, stond Carla Windermere midden in de kleine hal en keek ze om zich heen op de wanordelijke plaats delict. De tweeëndertigjarige FBI-agente vormde te midden van de consternatie een opmerkelijke verschijning: lang en slank, keurig gekleed in een witte blouse en een smetteloos broekpak, eerder het voorkomen van iemand die het journaal presenteert dan van een succesvolle rechercheur.

Ze had echter de onmiskenbare blik van een agente. Ze had haar ogen tot spleetjes geknepen en keek onderzoekend om zich heen.

Het hele gebouw was één grote chaos. Het wemelde er van de politie, voornamelijk agenten van het korps van Minneapolis, waar de melding was binnengekomen. Ze stonden in deuropeningen en hoekjes koffie te drinken, sigaretten te bietsen, te kletsen, en liepen haar eigenlijk alleen maar voor de voeten. Hier en daar onderzochten rechercheurs in burger het een of ander – vingerafdrukken op de balie, het kantoor van de directeur – en negeerden Windermere en haar FBI-collega's, die de leiding van het onderzoek hadden overgenomen.

Windermere keek naar de loketten, vervolgens naar buiten. 'Eat Street' noemden ze het hier. Een kilometerslange sliert van trendy restaurantjes op een steenworp afstand van het centrum van Minneapolis, op gunstige afstand van Interstate 94 en 35, twee snelle uitvalswegen voor bankovervallers met een vluchtauto.

Windermere ving de blik van een forensisch expert die bij een paar hulzen was neergehurkt.

'Wat hebben we daar, Laurie?' vroeg ze. Haar stem verried de laatste sporen van een zuidelijk accent. Dat accent had ze vanuit Mississippi meegenomen naar haar eerste FBI-baan in Miami. Ze had haar best gedaan de tongval kwijt te raken, maar dat was haar niet gelukt

toen ze vijf jaar later naar Minnesota ging. Door haar accent, in combinatie met haar zakelijke manier van doen en, zo vermoedde ze soms, haar huidskleur, bleef ze binnen de FBI een buitenstaander.

De forensisch expert keek niet op. '.223 Remingtons,' zei ze. 'Waarschijnlijk een aanvalsgeweer. Zijn partner had een shotgun met afgezaagde loop.'

Windermere streek met een hand door haar haar. 'Een aanvalsgeweer,' zei ze. 'Shit.'

'Waarschijnlijk een AR-15.' Laurie keek op naar Windermere en zag haar wazige blik. 'Dat is een soort M16, die ze ook in het leger gebruiken, maar dan voor particulier gebruik. Voor de jacht en het verdedigen van huis en haard.'

'En voor bankovervallen.'

Laurie haalde haar schouders op. 'Mijn man heeft ook zo'n ding. Beweert natuurlijk dat hij hem nodig heeft voor de jacht, maar waarschijnlijk wil hij gewoon soldaatje spelen. Jongens onder elkaar. Mannen en wapens, je weet wel.'

Windermere bukte om de hulzen beter te bekijken. Het zinde haar niets. De meeste bankovervallers waren knoeiers, randfiguren die impulsief te werk gingen en meestal ongewapend waren. Die kreeg je over het algemeen binnen de kortste keren te pakken. Mooi om het aantal opgeloste zaken mee omhoog te jagen. Maar de lieden die hier hadden toegeslagen, oogden verre van primitief. Aanvalsgeweren en shotguns met afgezaagde loop duiden meestal niet op amateurs.

Windermere kwam overeind en keek naar het hoekje waar het bankpersoneel bij elkaar stond. Haar blik kruiste die van de jongste van de groep, een knappe meid van begin twintig die de kant van Windermere op keek alsof ze met haar wilde praten. Je getuige, dacht Windermere. Ze liep naar de jonge vrouw toe.

Die kromp als een bang poesje ineem toen Windermere op haar af stapte. Een bekend verschijnsel. Getuigen, verdachten, agenten, geharde criminelen, zowel mannen als vrouwen: ze leken stuk voor stuk achteruit te deinzen als Windermere haar blik op hen liet vallen. Meestal trok ze zich er niets van aan en ontfermde iemand anders zich wel over de teergevoelige getuigen, zodat zij zich kon bezighouden met het kraken van bikkelharte verdachten.

Vandaag had ze minder geluk. Windermere perste er een bemoeidigende glimlach uit en probeerde warm en toegankelijk over te komen. 'Hoe heet je, schat?'

De jonge vrouw sloeg haar ogen neer. 'Nicole.'

'Nicole,' zei Windermere. 'Oké. Wat is er gebeurd, Nicole?'

Nicole haalde diep adem en veegde de tranen uit haar ogen. 'Ik

weet het niet,' zei ze. 'Ze waren met z'n tweeën. Maar dat weet u waarschijnlijk allang.'

Windermere schudde haar hoofd. 'Vertel je eigen verhaal maar.'

'Een man en een vrouw,' zei Nicole. 'Ze hadden wapens bij zich. Hij zei dat iedereen op de grond moest gaan liggen. Toen Cindy en ik dat niet snel genoeg deden, gaf hij Cindy een klap met zijn geweer.'

Windermere liet haar blik naar het overige personeel gaan en zag onmiddellijk wie Cindy moest zijn: een roodharige vrouw van middelbare leeftijd, die een blauw oog had en er een ijszak tegenaan hield. Cindy schonk haar een flauwe glimlach.

'Ik dacht dat hij mij ook een klap zou verkopen, maar ik kon me niet bewegen,' zei Nicole. 'Toch sloeg hij me niet. Hij keek me alleen maar aan met die knalblauwe ogen van hem. Hij zei dat het heel gemakkelijk voor hem zou zijn om me te vermoorden.'

De loketbediende zuchtte. 'Ik zei dat hij me geen pijn moest doen. Toen moest ik van hem het geld uit de kas halen en in een grote sporttas doen. Toen ik daarmee klaar was, deed hij alsof hij me wilde doodschieten.'

Windermere trok haar wenkbrauwen op. 'Hoe bedoel je?'

'Hij richtte zijn geweer op me en glimlachte. Heel eng. "Pang," zei hij toen.'

'Pang.'

'Pang.' Nicole knikte. 'Alsof hij me wilde laten voelen dat hij het echt kon doen.'

'Waarschijnlijk gewoon om je bang te maken.' Windermere keek naar de deur, naar buiten. 'Heb je gezien welke kant ze op zijn gegaan?'

De jonge vrouw schudde haar hoofd. 'Ik was doodsbang. Ik had er geen enkele behoefte aan om dat te weten.'

Windermere keek haar nog even aan. Oké, dacht ze. Genoeg gehoord. Een engerd met blauwe ogen en een AR-15. Een vrouw met een shotgun met afgezaagde loop. Een sporttas vol geld, twee machtswellustelingen. Windermere bedankte de vrouw en draaide zich om. Iemand moest die twee hebben zien weggrijden.

4

Carter Tomlin vond dat een man zijn gezin diende te onderhouden.

Hij had zichzelf nooit gezien als een gewelddadig persoon. Hij was niet aan de drugs, gokte niet, bedroog zijn vrouw niet en deed niet aan belastingontduiking. Tot hij ontslagen werd, was hij een gerespecteerd lid van de gemeenschap. Echtgenoot, vader en beleidsmedewerker, iemand die het binnen het bedrijf goed deed en een hoekkantoor had.

Tomlin vond dat echte mannen hun eigen boontjes dopten. Ze liepen niet te roepen en te klagen dat het in de wereld oneerlijk toeling. Ze namen niets van anderen aan, losten hun eigen problemen op. Ze stonden hun mannetje.

De eerste keer dat hij een bank beroofde, was een paar maanden na zijn ontslag. Een vestiging van de Bank of America in Midway. Hij stond te wachten tot hij aan de beurt was om met iemand van de kredietafdeling te praten. Dat vond hij afschuwelijk, maar hij had hulp nodig om het huis en de auto's te kunnen afbetalen, de telefoonrekening te voldoen en boodschappen te doen.

Hij verliet de bank zonder iemand gesproken te hebben. Liep snel een Walmart binnen en kocht een klungelige vermomming, kwam terug en schoof de loketbediende een haastig neergepend briefje toe, vroeg zich af waar hij in godsnaam mee bezig was toen ze de geldla voor hem leeghaalde. Ging er als een bange haas vandoor, een envelop met geld bij zich.

Eigenlijk was het voornamelijk zijn eigen schuld. De hypotheek al helemaal. Ergens had Tomlin geweten dat ze zich niet konden veroorloven wat de bank bereid was hun te lenen. De boekhouder in hem protesteerde hevig toen hij de papieren tekende.

Maar hij had het onmogelijk niet kunnen doen. Die glimlach van Becca als ze het had over het huis aan Summit Avenue, dat prachtige

victoriaanse droomhuis, door bomen en groen omgeven, op veilige afstand van het drukke stadsgewoel. Heather en Maddy hadden lachend over het schitterende gazon achter elkaar aan gehold. Ook Bill Carver en Chuck Lawson hadden de stap genomen en vlakbij een huis gekocht. Tegenwoordig hadden ze het op het werk steeds over hun grote grasmaaiers en buurtbarbecues, uitjes met het gezin naar de meren.

Dat was de rol die de man binnen het gezin geacht werd te spelen. Zo moest het in het leven gaan. Een groot huis in een groene wijk, vrolijke kinderen en vriendelijke burens, en desnoods zelfs een hondje. Wat maakte het uit als je dan wat geld moest lenen? Een hypotheek hoorde er nu eenmaal bij. Ieder zijn eigen huis: de American dream. Dat was natuurlijk allemaal voordat de hele economie instortte. Voordat de huizenprijzen kelderden. Voordat het bedrijf besloot in te krimpen.

'Ik heb dit bedrijf twintig van de beste jaren van mijn leven gegeven,' zei hij tegen Carver en Lawson op de dag dat voor hem de guilotine viel. 'En nu zetten jullie me zonder pardon op straat?'

'We hebben een prachtige regeling voor je getroffen, Carter,' zei Lawson. 'Een buitengewoon genereus aanbod. Een gouden handdruk.'

'En we kunnen je uitstekende referenties meegeven,' zei Carver. 'Je bent altijd een van onze beste krachten geweest. Het was een uitermate lastige beslissing.'

Meteen de volgende dag had hij de recruiter gebeld om een afspraak te maken. Ze had een chic kantoor in een van de buitenwijken. Hij schatte haar op vijftwintig. Haar kapsel had vermoedelijk meer gekost dan zijn horloge. Ze had zijn cv bekeken en hem onderzoekend aangekeken. 'U moet het maar niet persoonlijk opvatten,' zei ze fronsend, 'maar mijn cliënten huren me in om de krenten uit de pap te halen.'

'Ik heb twintig jaar voor een van de beste bedrijven van het land gewerkt,' zei Tomlin. 'Denk u niet dat ik heel wat te bieden heb?'

De recruiter haalde haar schouders op. 'Mijn cliënten bepalen de regels. Ze zijn niet in de eerste plaats op zoek naar mensen die geen werk meer hebben.'

'Dus ik zit uw tijd eigenlijk maar een beetje te verdoen,' zei hij. 'Omdat ik ontslagen ben. Wat moet ik dan in godsnaam beginnen?'

Weer haalde ze haar schouders op, en ze gaf zijn cv terug. 'Mischien een cursus gaan volgen?'

Nadat hij haar met enige weezin had bedankt, reed hij terug naar huis. Hij bleef zo lang op de oprit in zijn auto zitten dat Becca naar

buiten kwam om te kijken wat er aan de hand was. Ze ging naast hem in de auto zitten en pakte zijn hand. 'Dan verkopen we het huis,' zei ze. 'De auto's. Het maakt niet uit. We vinden er wel wat op.'

Hij staaarde door de voorruit naar het huis, dat met een spottende blik leek terug te kijken. Hij zag dat er in zes kamers licht brandde, waarschijnlijk nog meer aan de achterkant. Allemaal elektriciteitsverspilling. Het geld verdampte. 'We hebben een onderwaarde op het huis,' zei hij tegen haar. 'We kunnen het niet verkopen.'

'De auto's dan toch wel?'

'Die autohandelaren zijn regelrechte schurken,' zei hij hoofdschuddend. 'We mogen blij zijn als we er überhaupt nog wat voor terugkrijgen.'

Becca gaf een kneepje in zijn hand. 'En als we ons nou eens failliet laten verklaren?'

Ze had net zo goed kunnen voorstellen zelfmoord te plegen. 'Dat doen we in geen geval,' zei Tomlin. 'Ik bedenk wel een oplossing.'

Op de middelbare school in de buurt zochten ze een leerkracht om een collega te vervangen die met zwangerschapsverlof ging. Becca wilde solliciteren. 'Tot jij weer een baan hebt gevonden,' zei ze tegen Tomlin. 'Laat mij ook maar mijn steentje bijdragen.'

Tomlin wilde er aanvankelijk niets van weten. Bij hun trouwen had hij gezworen dat ze nooit meer zou hoeven werken. Maar het geld van de ontslagpremie slonk zienderogen. Elke maand verdween er een aanzienlijk bedrag, door de hypotheek en de aflossing van de auto's en alles. Ze schakelden over op het basiskabelabonnement, deden hun mobieltjes weg en gingen niet meer uit eten of naar de film. Becca begon boodschappen te doen bij de koopjeswinkel.

Uiteindelijk stemde Tomlin toe. 'Tijdelijk dan,' zei hij tegen haar. 'Niet voor altijd.'

Na de eerste week was ze kapot. 'Wat zijn die kinderen druk,' zei ze tegen hem, met gespannen kaak. 'Nu weet ik weer hoe afschuwelijk ze kunnen zijn.'

In de weken daarna werd het alleen nog maar erger. Tomlin kreeg de indruk dat ze voor zijn ogen verouderde. Haar prachtige blonde haar hing er onverzorgd en vlassig bij, en er lag voortdurend een donkere blik in haar blauwe ogen.

Vrijen kwam er niet meer van. Becca bezwoer hem dat er niets aan de hand was, maar ze verstijfde als hij haar aanraakte en draaide zich 's nachts van hem af. Soms gaf ze toe, maar Tomlin was er dan vaak niet met zijn gedachten bij en kon zich moeilijk focussen. 's Nachts lag hij wakker terwijl Becca naast hem in een onrustige slaap verzonken

was, en 's morgens deed hij net of hij de wallen onder haar ogen niet zag. Ze zaten urenlang zwijgend bij elkaar, en als ze al iets zeiden, mondde dat vaak uit in ruzie. Zelfs de kinderen merkten dat er iets mis was.

Uiteindelijk wilde Becca weer met hem praten. 'Waarom laten we ons niet failliet verklaren?' zei ze.

Hij kreeg het gevoel dat hij geen lucht meer kreeg, dat hij stikte. Hij zei niets.

'Hier gaan we dood,' zei ze. 'We hebben een reddingsboei nodig.'

'Een faillissement is niet de oplossing,' zei hij tegen haar. 'Ik bedenk wel iets anders.'

'Er is geen andere uitweg meer, Carter.' Haar gezicht stond onverzoenlijk, en ze keek hem met een kille blik aan. 'Op deze manier kunnen we niet meer verder.'

De volgende dag ging Tomlin naar de bank. Hij wist niet precies wat hij daar moest doen, maar wel wist hij dat hij hulp nodig had. De kerst stond voor de deur. De auto's moesten worden afbetaald. De hypotheek. Een gigantische stapel onbetaalde rekeningen en buitensporige vorderingen.

Terwijl hij op de kredietafdeling in de rij stond, keek hij om zich heen. De balie medewerkers, de klanten, ze leidden hun leven terwijl hij vanaf de zijlijn toekeek, als een invalide. Een man die nergens meer toe in staat was, een mislukkeling.

Hij wist al wat hij te horen zou krijgen.

Hij keek weer naar de loketten, naar de klanten die hun cheques kwamen innen. Ineens kreeg hij het idee een overval te plegen. Dat moet te doen zijn, dacht hij, terwijl hij bijna onwillekeurig keek waar de beveiligingscamera's hingen. Vier stuks, nee, vijf. Er liep niet eens een bewaker rond.

Je zou deze bank prima kunnen overvallen, dacht hij. Met gemak.

Tomlin dacht aan Carver en Lawson, die allebei voor de kerst een Xbox en diamanten oorbellen hadden gekocht. Hij zag al voor zich hoe Becca op kerstochtend zou kijken, en Heather en Madeleine. Hij dacht aan het huis dat te koop zou staan, de auto's die in beslag waren genomen. Hij wist precies hoe het straks zou gaan: hij zou smeken om een lening die hij zich niet kon veroorloven.

Dat is allemaal niks, dacht hij.

Hij tuurde nog eens naar het kantoor waar de bankemployé zat die over kredietverstrekking ging – een schriel, kalend mannetje, een bril met een dun montuur op zijn neus, een slecht zittend shirt aan. Toen draaide hij zich om en liep naar buiten, naar de parkeerplaats. Vijfen-

twintig minuten later stapte hij opnieuw door dezelfde deur naar binnen, in een klungelige vermomming, een briefje in de hand.

Met een flink bedrag aan contanten liep hij weer naar buiten.